

La senyoreta Keaton i altres bèsties

Teresa Colom

El senyor Guizot, el majordom, va minorar el pas en creuar la porta i, tot seguit, es va quedar palplantat a tocar del senyor de Petarol, que va alçar la mirada del plat, estranyat que tardés tant a dirigir-se-li.

— Parli, sembla glaçat!

El senyor Guizot estava pàl·lid. Sentia destorbar-lo, però hi havia un assumpte a la cuina que el requeria.

— A la cuina? Suposo que la meva cosina no hi deu haver baixat de nit i ara no són capaços de treure-la de la pastera... —va bromejar, però va corregir l'expressió en veure el posat alterat del majordom—. Ara? —va demanar en adonar-se que l'assumpte era urgent.

Mentre caminava davant del majordom, el senyor de Petarol va repetir que esperava que la interrupció fos justificada i va tornar a mencionar la seva cosina i la seva dona. No en sabia res de cap de les dues, però el silenci del senyor Guizot li va fer témer que la seva imaginació no s'aproximava a la naturalesa de l'assumpte que estava a punt de descobrir. El senyor de Petarol es va exclamar del fred que feia a les escales que baixaven a la zona de servei. El majordom no va dir ni una paraula. Al peu de les escales un criat s'escalfava les mans amb l'alè. En veure'ls, es va redreçar. Una de les criades tremolava abraçada a la donzella de la senyora Lecreuset. Les dues van saludar amb el cap però no van separar-se l'una de l'altra. El senyor de Petarol es va encongir. No era només pel fred. Eren les seves mirades. Hi passava alguna cosa terrible, a la cuina.

(p. 147)